

TIMPUL SECERIȘULUI

Mana pe data de 9 August, R3436, 1 Octombrie 1904, pag. 296.

Scrisoare:

Autor al Zorilor Mileniale și editor al Turnul de Veghere al Sionului:

Stimate Domn, - Deoarece ți-ai schimbat vederile în ceea ce privește Timpurile Neamurilor, permite-mi să-ți sugerez posibilitatea încă a unei erori. Tu socotești captivitatea evreilor în Babilon de șaptezeci de ani ca începând cu înfrângerea lui Zedechia, ultimul rege al lui Iuda, dar observ că "Cronologia Episcopului Usher", dată pe marginile Versiunii Comune a Bibliilor și bazată pe "Canonul lui Ptolemeu", începe acea perioadă de șaptezeci de ani cu nouăsprezece ani mai devreme - și anume, în primul an al lui Nebucadnețar, când Daniel a fost luat captiv cu alți evrei proeminenți și s-a pus tribut pe țara evreilor. Dacă socoteala comună este corectă, ar face ca Timpurile Neamurilor să înceapă cu 19 ani mai târziu decât estimezi tu, și anume, în 587 î. H., în loc de 606 î. H.; - și aceasta la rândul ei ar face ca acele timpuri să se sfârșească cu 19 ani mai târziu decât ai socotit, - în octombrie, 1933 A. D., în loc de octombrie 1914. Ce spui la aceasta? Ești destul de umilit să recunoști că eu am făcut o nouă lumină și că tu și toți cititorii ZORILOR ați "greșit cu toții," mergând în întuneric?

Răspundem că sunt prea mulți *dacă* în propoziție, și toate se contrazic într-o mare măsură prin fapte și Scripturi, și de aceea nu sunt demne nici de cea mai mică considerație.

(1) Fratele greșește presupunând că noi am schimbat vederea despre "Timpurile Neamurilor." Acele "timpuri" sau ani sunt 2520, cu un început definit în 606 î. H. și un sfârșit definit în 1914 A.D. Noi nu cunoaștem vreun motiv pentru a schimba o cifră: a face astfel ar strica armoniile și paralelele atât de izbitoare dintre Veacul Iudaic și Veacul Evanghelic. Singura "*schimbare*" în vedere este că anarhia care urmează sfârșitului acelor "timpuri" nu le va scurta; și că "secerișul" de 40 de ani al Bisericii va fi complet și fără să fie împiedicat de anarhia din lumea întregă care urmează. Aceasta, după cum am văzut, face paralela cu Veacul Iudaic încă și mai exactă; pentru că secerișul evreesc de 40 de ani s-a sfârșit în anul 69 A. D. - înainte de anarhia completă dintre evrei care a venit în anul care urma.

Se pare că fratele în plus ne înțelege greșit învățând că nici un necaz nu va veni înainte de octombrie 1914 A. D. Aceasta este incorect: noi așteptăm marea strâmtorare din Apoc. 13:15-17 înainte de acea dată; dar aceasta nu va fi strâmtorarea lumii, anarhia care va cauza ca societatea "pământului" să se topească de mare căldură. Acesta va fi un necaz caracteristic celor consacrați Domnului. În trecut acestea două necazuri total diferite au fost mai puțin deslușite decât acum. Și aceasta este ceea ce noi trebuie să așteptăm - că lumina care strălucește din ce în ce mai tare până va fi ziuă deplină nu va fi *contradictorie*, ci va institui și clarifica adevărurile deja arătate nouă, incluzând timpuri și sezoane - Dan. 12:4, 10; 1 Tes. 5:1-4.

Eroarea expusă de mult timp înapoi

(2) În ZORILE MILENIULUI, Vol. II., paginile 36, 37, trebuia să observăm lipsa de încredere a tuturor istoriilor antice și după ce am citat câteva persoane competente în domeniu, care încuviințează aceasta, am adăugat ultimul paragraf: -

„Biblia, istoria prevăzută de Dumnezeu nostru a primilor trei mii de ani, este singura lucrare din lume care - începând cu Adam, primul om menționat în istorie, monumente sau inscripții, al cărui nume, timpul creației și morții sale sunt consemnate și de unde pot fi urmăriti descendenții lui, după nume și vârstă, în legături succesive pentru aproape patru mii de ani - ne dă o istorie clară și coerentă până la perioada unde istoria seculară se adevărește satisfăcător. După cum vom vedea, consemnarea Bibliei se extinde până la anul întâi al lui Cir, 536 î. H. - o dată precisă și în

general acceptată. Acolo firul cronologiei Bibliei este întrerupt - la un punct unde istoria seculară este demnă de încredere. Dumnezeu a dat astfel copiilor Săi o cosemnare clară și coerentă până la timpul prezent... Biblia, deci, este harta întregii istorii. Fără ea, după cum s-a spus pe drept cuvânt, istoria ar fi asemenea râurilor care curg din surse necunoscute spre mări necunoscute”.

În pagina 52 a aceluiași volum am spus: “Usher datează pustiirea de 70 de ani cu 18 ani mai devreme decât este arătat mai sus - adică, înainte de detronarea lui Zedechia, ultimul rege al lui Iuda - pentru că regele Babilonului i-a luat pe mulți din popor captivi la acel timp (2 Cronici 36, 9, 10, 21; 2 Regi 24:8-16). Este evident că el nu face greșeala neobișnuită de a privi acei 70 de ani ca perioada de captivitate, pe câtă vreme Domnul le explică mod expres că vor fi 70 de ani de pustiire a țării, că pământul trebuie să stea „pusti, fără nici un locuitor” (Dan. 9:2; Ieremia 26:9). Nu a fost așa înainte de detronarea lui Zedechia (2 Regi 24:14). Dar pustiirea care a urmat înfrângerii lui Zedechia a fost totală; căci, deși unii din săracii țării au fost lăsați să rămână viticultori și lucrători de pământ (2 Regi 25:12), la scurt timp după aceasta - „tot poporul, de la cel mai mic până la cel mai mare” - au fugit în Egipt de frica caldeilor (Versetul 26). Aici nu poate fi nici un dubiu; și, de aceea, în socotirea timpului pustiirii țării, toate perioadele până la sfârșitul domniei lui Zedechia trebuie luate în calcul, după cum am făcut”.

Din cele spuse anterior este evident că la timpul scrierii ZORILOR II, am fost pe deplin conștienți că acest „Canon al lui Ptolemeu” și „Cronologia lui Usher” scurtează cei „șaptezeci de ani” „de pustiire a țării,” și îi socotesc ca fiind doar cincizeci și unu de ani, Usher străduindu-se să facă relatarea biblică să corespundă cu acest „Canon al lui Ptolemeu”. Oricum, noi am urmat consemnarea Bibliei exact și stăruitor și am luat istoria seculară numai unde s-a sfârșit istoria Bibliei. Noi nu putem să transformăm „pustiirea țării de șaptezeci de ani într-o pustiire de cincizeci și unu de ani” de dragul armoniei cu Ptolemeu (Dan. 9:2; 2 Cronici 36:21). Ba chiar mai mult decât atât noi respingem tot din Canonul lui Ptolemeu până la primul an al lui Cir, 536 A. D. - cu cât merge mai în spate, cu atât erorile sunt mai mari.

“Unde este făgăduința venirii Lui?

(2 Petru 3:4)

(3) Observați confuzia care ar rezulta de-a lungul întregii linii de la o schimbare sugerată mai sus. Aceasta ar extinde jubileul antitipic cu 19 ani, făcând ca prezența Domnului și a “timpurilor de restituire” să nu se potrivească în nici un sens până în 1874 A. D. plus 19 - 1893 A. D. Dimpotrivă, aceasta ar scurta Veacul Iudaic cu 19 ani, și astfel, conform paralelelor (ZORILE MILENIALE, Vol. II, capitolul VII), ar scurta și Vârsta Evanghelică, și ar arăta secerișul ca fiind corespunzător (19 plus 19) cu 38 de ani înainte de octombrie 1874, - adică ar implica ideea „secerișului” Evanghelic începând cu 1836 A. D. și sfârșindu-se 40 de ani mai târziu, în 1876 A. D. Și aceasta ar implica gândul prezenței Domnului în 1836 A. D., în loc de 1874, adunarea sfinților adormiți în 1840, în loc de 1878 și sfârșitul secerării „grâului” în 1876, în loc de 1914 A. D., după cum s-ar fi potrivit timpul arderii „neghinei” în „timpul de strâmtoare” al lumii.

Toată această confuzie ar rezulta dintr-o abandonare a narațiunii Bibliei în favoarea Canonului lui Ptolemeu. Aceia care doresc întunericul, să-l ia. Acei dintre noi care au ochii înțelegerii deschiși, se bucură de adevărata lumină tot mai mult. După cum am arătat deja, „secerișul” este un timp de vânturare a „grâului” - o cernere, un timp de separare și are ca scop pentru fiecare din noi să încerce caracterele noastre: „După ce ați făcut toate, stați!”

Încercările acestui „seceriș” trebuie să fie asemănătoare cu cele ale „secerișului” evreesc sau tipic. Una este crucea, alta este prezența lui Hristos, alta este umilința și alta este iubirea. Evreii au fost muștrați pentru că „nu și-au cunoscut timpul cercetării lor” (Luca 19:44). Chestiunea este

încă odată mai dureroasă pentru cei care au văzut odată lumina adevărului prezent și apoi au intrat în „întunericul din afară” al lumii. Aceasta înseamnă necredincioșie. „Dacă lumina care este (devine) în tine, cât de mari trebuie să fie întunecimile!” - Matei 6:23.

Amintește-ți, frate drag, cuvintele din contextul următor: „Dacă ochiul tău este rău, atunci tot corpul va fi plin de întuneric”. Un „ochi rău” reprezintă o minte pervertită de mânie, răutate, ură, invidie, conflict, ambiție, etc. În mod sigur că un astfel de ochi al minții îndrumă greșit judecata care caută să fie condusă de el. Acei care au un astfel de „ochi” niciodată nu vor fi atrași de adevăr. Dar unii atrași de adevăr cu un ochi adevărat - o inimă credincioasă, cinstită, fără viclenie - poate fi pervertită prin cultivarea unui spirit greșit, prin egoism, ambiție sau ce ar putea fi, și își pierd ochiul adevărat și în curând pierd imaginea frumoasă care îi încântaseră înainte. Domnul explică filosofia lucrului în cuvintele, „Lumina a fost semănată pentru cel drept, adevărul pentru înălțarea inimii.”

Cum putem proba aceste lucruri

În primul rând, să mergem la Domnul în rugăciune, dornici de a cunoaște adevărul. Să cerem o inimă curată, umilintă, înțelepciunea care vine de sus, care întâi este curată, apoi pașnică, ușor de înduplecat, plină de milă și roade bune, fără părtinire și fără fățarnicie (Iacov 3:17). Apoi luați ZORILE - mijlocul prin care Dumnezeu a binecuvântat deja studiul tău despre Cuvântul Său - cu Scripturile și din nou încercați toate învățăturile ei. Prin acest fel de studiu suntem siguri că veți fi mai convinși ca niciodată că providența Domnului a fost îndrumată special în pregătirea acestor cărți pentru timpul prezent - pentru israeliți adevărați în care nu există viclenie.

Venind la capitolul VII al Volumului II, din „*Dispensațiile Paralele,*” veți găsi una dintre cele mai convingătoare dovezi ale întregii prezentări. Aceasta este una dintre cele zece corzi ale dovezilor la care d-voastră ați sugerat o schimbare, ori orice altă schimbare ar fi nefolositoare și fără sens.

Să ne întoarcem la pagina 232 din ZORILE II. Acolo veți vedea socoteala care arată că perioada istoriei lui Israel de la moartea lui Iacov până la moartea lui Hristos este de 1845 de ani. Veți înțelege că este luată în calcul pustiirea de șaptezeci de ani. Dar dacă trebuie să acceptăm „teoria d-voastră” sau mai degrabă teoria comună construită pe cronologia lui Ptolemeu și Usher, ar reduce aceasta cu 19 ani, și în loc de 70 sunt 51 de ani de pustiire. Aceasta ar reduce rezultatul astfel încât întreaga lungime a istoriei lui Israel, ar fi mai scurtă cu 19 ani, și anume, 1826 de ani de la moartea lui Iacov până la moartea lui Hristos în anul 32 A.D. unde „ca” era fost lăsat pus, și 40 de ani în țara Rusali, când a fost instituită „cașafilor”.

Observați acum că dacă Vârsta Iudaică a fost un tip sau model al Vârstei Evanghelice, aceasta din urmă ar fi de 1826 de ani (1845 --19) până la punctul corespunzător morții lui Hristos, punctul unde a început să fie socotit „Mishnehul” lui Israel, după cum a fost arătat de Profet: „Îți spun că îți voi da dublu” - acea „zi”, fiind clar marcată de profeția urcării pe asin și a „strigătului”. Acum socotiți 1826 de ani din anul 32 A. D. pentru a găsi paralela Veacul Evanghelic. Aceasta ar fi în 1858 A. D. Ce s-a întâmplat atunci pentru a corespunde respingerii Israelului nominal? Nimic!

Cu trei ani și jumătate înainte (1854) ar corespunde în acest calcul sau ar fi paralela începutului misiunii Domnului nostru și ar trebui să reprezinte aici *prezența* Domnului și timpul de *secerare* pentru adunarea „grâului” ales în „grânar.” Ce s-a întâmplat în 1854 pentru ca aceste pretenții să corespundă paralelor? Nimic!

Patruzeci de ani de la începutul misiunii Domnului nostru s-a văzut sfârșitul deplin al secerișului Iudaic, în anul 69 A. D. - urmat de anarhie și distrugere în 70 A. D. Astfel că paralela cer ca 40 de ani de la începutul secerișului și *parousia* de aici, Vârsta Evanghelică ar trebui să se

împlinescă și „mânia” să fie turnată peste națiuni. Conform acestei rațiuni socotind 40 de ani din 1854 ar fi anul 1894 A. D. Ce s-a întâmplat la acea dată, înainte sau de atunci, care ar fi paralel cu dezastrele îngrozitoare care au căzut peste Israelul natural, și ce dovadă este acolo, „secerișul și sfârșitul și va să sfârșim în usutem salvați?” Oicum am lua-o, nimic!

Dimpotrivă, cât de bine se potrivesc toate perioadele profetice cu aceste paralele și cât de irezistibilă este „vocea” lor pentru acei care au „urechi de auzit”. Va fi foarte profitabil să studiem tot mereu aceste mărturii ale Cuvântului Domnului; și nimic nu este mai mare, care să inspire mai multă credință, să fie mai convingător în ceea ce privește Dispensațiile Paralele, decât acest Capitol VII din Vol II. După cum foarte bine declară Scripturile, noi suntem vase crăpate și mulțimea grijilor acestei vieți conduc în așa măsură încât nu lasă să intre „Cuvintele Minunate ale Vieții”, astfel încât mulți recitindu-le declară că au primit o binecuvântare la fel de mare, dacă nu și mai mare decât prima dată. ZORILE sunt numai Scripturile în rearanjare cu comentarii de legătură; și în consecință nu este de mirare că unii ne-au scris că le-au citit de nenumărate ori și au apreciat lecțiile lor de fiecare dată. Cuvântul lui Dumnezeu este nou în fiecare dimineață și proaspăt în fiecare seară pentru acei a căror inimă este acordată după el, în cântecul lui Moise și al Mielului.

“O, ce binecuvântare - Cele 1335 de zile”

O mutare de 19 ani, după cum sugerează fratele mai sus - ori în această chestiune o schimbare de numai un an - ar afecta tot timpul profețiilor din Vol. III al ZORILOR. Cele 1260 de zile, 1290 de zile, 1335 de zile, 2300 de zile din Daniel ar fi scoase din agrenaj, din relația frumoasă arătată în Dispensațiile Paralele.

Cu toții ne amintim cât am fost de emoționați când am studiat prima dată și am aflat că paralelele dispensației arătau că Domnul nostru trebuia să fie prezent în octombrie 1874, ca *paralela exactă* a începutului misiunii Sale și „secerișul” Vârstei Iudaice; și cum această emoție s-a intensificat când a găsit aceeași dată marcată exact de tipul Jubileului; și cum aproape am strigat de bucurie când am aflat că cele „1335 de zile” din Daniel s-au sfârșit în mod precis la aceeași dată; și, în final, am repetat de atâtea ori cuvintele Profetului: „O, binecuvântați sunt cei care așteaptă și ajung la 1335 de zile”.

Ce binecuvântare într-adevăr! După cum sugerează Apostolul că ar fi, așa am găsit-o și noi, „Timpuri de înprospătare!” Îndepărtați aceste paralele, dezmembrând această mărturie prin schimbarea vreunei părți din cronologie, și veți avea o lucrare încă și mai mare înaintea voastră; - lucrarea de explicare a bogatei hrane spirituale pe care Domnul ne-o dă *începând cu octombrie 1874* - de la timpul *prezenței* Sale și în deplin acord cu promisiunea Sa, că se va încinge pentru a deveni servitorul celor adevărați ai Săi la a doua Sa *prezență* și le va servi „hrană la timpul potrivit” punând-o în mâinile servilor Săi credincioși. Ne-am ocupat cu acest subiect mai mult decât s-ar părea să merite, crezând că ar putea stimula pe unii pentru a urma sfatul Apostolului: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să dăm o mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să ne depărtăm de ele” - Evrei 2:1.